

PARAULA I VIDA

L'eutanàsia i el suïcidi assistit són una derrota per a tots

Acaba d'entrar en vigor a Espanya la Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia, i és bo fer una reflexió a partir de la Nota dels Bisbes Espanyols de desembre passat, per enfortir els nostres criteris.

1. La Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia es va tramitar de manera accelerada, en temps de pandèmia i estat d'alarma, sense escoltar ni dialogar públicament. El fet és especialment greu, ja que instaura una ruptura moral i un canvi en les finalitats de l'Estat que passa a ser responsable de la mort infligida i també que la professió mèdica, cridada en el possible a guarir o almenys a alleujar, en qualsevol cas a consolar, i mai a provocar intencionadament la mort.

2. La Congregació per a la Doctrina de la Fe va publicar la Carta «*Samaritanus bonus*» sobre la cura de les persones en les fases crítiques i terminals de la vida (22.09.2020), que il·lumina la reflexió i el judici moral sobre aquest tipus de legislacions. I també hi ajuda el document de la Conferència Episcopal Espanyola, *Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar en l'etapa final d'aquesta vida* (1.11.2019).

3. El que s'ha de promoure són les cures pal·liatives, que ajuden a viure la malaltia greu sense dolor, i l'acompanyament integral, per tant també espiritual, als malalts i a les seves famílies. Aquesta cura integral alleuja el dolor, consola i ofereix l'esperança que sorgeix de la fe i dona sentit a tota la vida humana, fins i tot en el sofriment i la vulnerabilitat. La manca de cures pal·liatives és també una expressió de desigualtat social.

4. La pandèmia ha posat de manifest la fragilitat de la vida i ha suscitat sol·licitud per les cures, al mateix temps que indignació pel descart en l'atenció a la gent gran. Acabar amb la vida no pot ser la solució per a abordar un problema humà. La mort provocada no pot ser una drecera que ens permeti estalviar recursos humans i econòmics; per contra, enfront de la mort com a solució, cal invertir en les cures i proximitat que es necessiten en l'etapa final d'aquesta vida. Això és la veritable compassió.

5. L'experiència dels pocs països on s'ha legalitzat l'eutanàsia ens diu que incita a la mort als més febles. En atorgar aquest suposat dret, la persona, que s'experimenta com una càrrega per a la família i un pes social, se sent condicionada a demanar la mort quan una llei la pressiona en aquesta direcció. I s'ha de valorar la necessitat de l'objecció de consciència per part de personal sanitari, responsables de residències de gent gran i altres institucions de servei.

6. El Papa Francesc afirma: «L'eutanàsia i el suïcidi assistit són una derrota per a tothom. La resposta a la qual estem cridats és no abandonar mai els qui pateixen, no rendir-se mai, sinó tenir cura i estimar per donar esperança». Hem de respondre a aquesta crida amb la pregària, la cura i el testimoni públic que afavoreixin un compromís personal i institucional a favor de la vida, les cures i una genuïna bona mort en companyia i amb esperança.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Cloenda de l'Escola Diocesana de Formació Permanent

L'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell va cloure el curs 2020-2021 el passat 5 de juny els dos cursos habituals, el Curs bàsic de formació cristiana i el Curs d'aprofundiment, que s'han dut a terme en format online. Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat de Mn. Antoni Elvira, Director de l'Escola, i de Mn. Emili Villegas, Subdirector, van cloure els dos cursos, després de les classes que es van dur a terme durant el matí. L'Arquebisbe destacà el bon servei que ofereix l'Escola Diocesana de Formació Permanent als laics i consagrats perquè «donem raó de la seva esperança a tothom qui els ho demani». Felicità l'organització i, sobretot, els participants que des de fa mesos, cada quinze dies, s'han anat unint online a les classes dels diversos especialistes.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL TRANSHUMANISME

Un mosaic complex (I)

És difícil establir els contorns d'un moviment multipolar com el transhumanisme.

El transhumanisme, com l'humanisme, té múltiples expressions, es diu de moltes maneres. Com passa amb altres corrents filosòfics, el marxisme, el feminisme o l'existencialisme, seria més adequat i més rigorós, presentar-los en plural: marxismes, feminismes i existencialismes, perquè, al capdavall, sota la mateixa denominació s'hi aixopluguen autors i

corrents que són molt distints entre si i que resulta excessivament artificiosos i forçat posar-los sota el mateix paraigua conceptual. El mateix ocorre amb el transhumanisme quan hom s'hi atansa amb cura i distingeix les propostes que naveguen dins del mateix magma.

Aquest moviment és com una gran xarxa, més o menys activa, més o menys densa, descomposta en diferents subconjunts ideològics. Persones de diferent nivell social, de pro-

fessions i de cultures distintes en forma part.

En sentit estricte, el transhumanisme neix a Califòrnia, allí on Gregory Bateson (1904-1980), pare de la cibercultura, va conduir les recerques vinculant la cibernetica a les ciències socials.

El moviment es troba, essencialment, desenvolupat en alguns dels països més industrialitzats del planeta, encara que Silicon Valley és un dels pols d'irradiació intel·lectual.

A dia d'avui, tant la Xina, com el Japó, l'Índia i el mateix continent africà, han reaccionat molt feblement a aquest moviment. Els països anglosaxons, sobretot els Estats Units d'Amèrica, el Regne Unit i els països de la Commonwealth són els més actius. En l'Europa continental, tret de França i algun altre país, el transhumanisme, en canvi, és relegat a una pila de fantasmes infantils sense perill.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

La eutanasia y el suicidio asistido son una derrota para todos

Acaba de entrar en vigor en España la Ley Orgánica de regulación de la eutanasia, y es necesaria una reflexión a partir de la Nota de los Obispos Españoles de diciembre pasado para fortalecer nuestros criterios.

1. La Ley Orgánica de regulación de la eutanasia se tramitó de forma acelerada, en tiempo de pandemia y estado de alarma, sin escucha ni diálogo público. El hecho es especialmente grave, pues instaura una ruptura moral y un cambio en los fines del Estado que pasa a ser responsable de la muerte infligida y también que la profesión médica, llamada en lo posible a curar o al menos a aliviar, en cualquier caso a consolar, y nunca a provocar intencionadamente la muerte.

2. La Congregación para la Doctrina de la Fe publicó la «Carta Samaritanus bonus» sobre el cuidado de las personas en las fases críticas y terminales de la vida (22.09.2020), que ilumina la reflexión y el juicio moral sobre este tipo de legislaciones. Y también ayuda el documento de la Conferencia Episcopal Española, *Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar en la etapa final de esta vida* (1.11.2019).

3. Lo que se debe promover son los cuidados paliativos, que ayudan a vivir la enfermedad grave sin dolor, y el acompañamiento integral, por tanto también espiritual, a los enfermos y a sus familias. Este cuidado integral alivia el dolor, consuela y ofrece la esperanza que surge de la fe y da sentido a toda la vida humana, incluso en el sufrimiento y la vulnerabilidad. La falta de cuidados paliativos es también una expresión de desigualdad social.

4. La pandemia ha puesto de manifiesto la fragilidad de la vida y ha suscitado solicitud por los cuidados, al mismo tiempo que indignación por el descarte en la atención a personas mayores. Acabar con la vida no puede ser la solución para abordar un problema humano. La muerte provocada no puede ser un atajo que nos permita ahorrar recursos humanos y económicos; al contrario, frente a la muerte como solución, es preciso invertir en los cuidados y cercanía que se necesitan en la etapa final de esta vida. Esta es la verdadera compasión.

5. La experiencia de los pocos países donde se ha legalizado la eutanasia nos dice que incita a la muerte a los más débiles. Al otorgar este supuesto derecho, la persona, que se experimenta como una carga para la familia y un peso social, se siente condicionada a pedir la muerte cuando una ley la presiona en esa dirección. Y se debe valorar la necesidad de la objeción de conciencia por parte del personal sanitario, responsables de residencias de ancianos y otros.

6. El Papa Francisco afirma: «La eutanasia y el suicidio asistido son una derrota para todos. La respuesta a la que estamos llamados es no abandonar nunca a los que sufren, no rendirse nunca, sino cuidar y amar para dar esperanza». Debemos responder a esta llamada con la oración, el cuidado y el testimonio público que favorezcan un compromiso personal e institucional a favor de la vida, los cuidados y una genuina buena muerte en compañía y con esperanza.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Recés per als preveres dels arxiprestats d'Alt Urgell, Andorra i Núria-Cerdanya

Els preveres de la circumscripció primera que comprèn els arxiprestats d'Alt Urgell, Núria-Cerdanya i Valls d'Andorra van participar en un recés sacerdotal el 27 de maig, a l'església de la Immaculada del Seminari diocesà de La Seu d'Urgell, que fou presidit per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives. Hi van assistir els que resideixen a la Residència Sacerdotal del Seminari i una bona representació de preveres.

En un clima de pregària i adoració al Santíssim Sagrament, l'Arquebisbe va predicar el recés a partir del Prefaci I de les Ordenacions (el de la festa), on es remarca que l'únic sacerdoti de Jesucrist ha estat perpetuat en l'Església a través dels sacerdots concrets, ministres elegits per Crist. D'aquesta manera no només s'enriqueix amb un sacerdoti reial el poble de Déu sinó que «portat pel seu amor fratern, escull uns homes que, per la imposició de les mans, participin del seu sagrat ministeri, renovin en nom seu el sacrifici de la redempció humana i preparin el convit pasqual». I anà glossant meditativament el text del Prefaci.

L'Arquebisbe destacà la figura del sacerdot com «aquell que dona gràcies i que ensenya a donar gràcies al poble de Déu». A través del text del prefaci

que és la part de l'anàfora reservada per ser proclamada pels sacerdots. Tot prevere s'ha de sentir sempre urgí a viure la caritat pastoral que és el centre de la seva espiritualitat perquè «moguts per la caritat, com a pastors vagin al davant del poble, l'alimentin amb la paraula i el refacin amb els sagraments».

El recés va intercalar moments de meditació amb estones de silenci i de pregària personal, amb alguns cants adients. Va acabar amb la benedicció amb el Santíssim Sagrament impartida pel Sr. Arquebisbe i que volia que arribés a tots els preveres de la Diòcesi, als seminaristes, i a les vocacions en camí de discerniment. Es pregà també pels sacerdots grans i malalts, els qui han patit la pandèmia de forma més greu, amb pors o aïllament o angouxa. Els preveres que experimenten la temptació o la feblesa, arreu del món, i demanant perdó per aquells que han desfigurat amb el seu pecat el rostre del ministeri sacerdotal. Mons. Vives també encomanà la fraternitat entre tots els preveres i demanà l'aportació d'entre tots, perquè s'estimin i s'ajudin els uns als altres, mantenint una comunió afectiva amb el Bisbe propi, cap del presbiteri diocesà, i amb la família diocesana.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

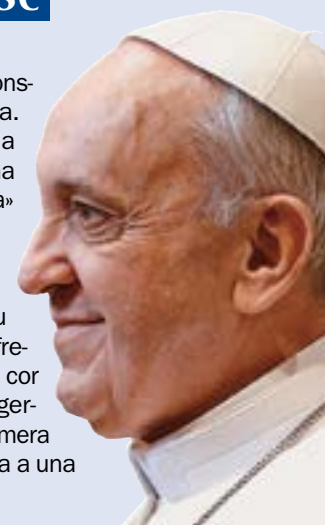
@Pontifex: «No ens cansem mai de buscar a Crist ressuscitat, que dona la vida en abundància a quants el troben. Trobar a Crist significa descobrir la pau del cor» (5 d'abril).

@Pontifex: «En aquests mesos foscos de pandèmia sentim el Senyor ressuscitat que ens convida a començar de nou, a no perdre mai l'esperança» (6 d'abril).

@Pontifex: «Totes les persones, especialment les més fràgils, requereixen as-

sistència. Només junts podem construir un món més just i més sa. Tots estem cridats a combatre la pandèmia, i les vacunes són una eina essencial en aquesta lluita» (7 d'abril).

@Pontifex: «La primera manera de resar per algú és parlar a Déu d'ell o d'ella. Si fem això amb freqüència, tots els dies, el nostre cor no es tanca, roman obert als germans. Resar pels altres és la primera manera d'estimar-los i ens porta a una proximitat concreta» (7 d'abril).

Confirmacions a La Massana (Andorra)

L'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 16 joves i 1 adult de la Parròquia de Sant Iscle i Santa Victòria de la Massana (Principat d'Andorra) el 28 de maig. A la seva arribada a la Parròquia, el Co-príncep fou rebut per la Cònsol Major, Hble. Sra. Olga Molné, i pel Rector, Mn. Lluís Eduard Salinas, i pel col·laborador parroquial que atén la comunitat portuguesa present a la parròquia, P. Albano Ferreira Fraga.

A la seva homilia, l'Arquebisbe subratllà com els capítols 5, 6 i 7 de Sant Mateu són l'ADN, la senyal d'identitat, de tot cristià i glossà l'Evangeli proclamat en aquell dia de Mt 5 on Jesús diu als seus apòstols que

són la sal de la terra i la llum del món. Adreçant-se als joves confirmands els indicà el valor de la sal que dona gust al menjar, conserva els aliments i n'evita la corrupció, i la llum que fa que hi veiem i que gràcies a ella podem distingir els colors i donar alegria i vitalitat. Els joves confirmands que rebien aquell dia l'Esperit Sant havien de ser els qui amb el seu testimoniatge donessin gust pel seu amor i conservessin sempre l'amor i la fraternitat. També havien de ser llum pel seu bon exemple i el testimoniatge valent de la seva fe.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe regalà als joves un Nou Testament animant-los que cada dia en llegissin un breu fragment.

Confirmacions a Agramunt

El diumenge dia 30 de maig, Solemnitat de la Santíssima Trinitat, Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 17 joves de la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta d'Agramunt i dels pobles de Ribera de Sió. A la seva arribada a Agramunt fou rebut per l'Alcaldeessa d'Agramunt, l'Il·ma. Sra. Sílvia Fernández i Tarragona, i pel Rector de la Parròquia, Mn. Jaume Mayoral. L'Eucaristia fou solemnitzada per la coral parroquial i hi participaren també Mn. David Codina i el Gmà. franciscà de Creu Blanca Joaquim Cifuentes.

En acabar l'Eucaristia, l'Arquebisbe regalà als joves confirmats el Nou Testament animant-los que la Paraula de Déu arrela en la seva vida i va felicitar els catequistes de la parròquia que els havien acompanyat en el seu procés catequètic.

L'Eucaristia fou solemnitzada per la coral parroquial d'Agramunt.

En finalitzar, l'Arquebisbe pogué saludar la comunitat religiosa de les Filles de Crist Rei, fundades per l'agramuntí Mn. Josep Gras i Granollers, i compartir un dinar de germanor amb elles.

► **Movers, joves amb valors.** El grup joves de 4t d'ESO «Movers», del Col·legi Sant Ermengol, van guanyar el 22 de maig el 1r Premi en «Valors First Lego League», a la fase regional del torneig de robòtica First Lego League, que es va realitzar (de manera virtual) a la Universitat de Lleida.

La First Lego League és una competició internacional que té com a principal objectiu despertar l'interès per la ciència i la tecnologia en nois i adolescents, però que incideix especialment en el treball en equip i en l'aprenentatge col·laboracional i cooperatiu.

Tots els equips treballen en dos eixos diferenciats: la realització d'un projecte innovador i la construcció d'un robot, amb «fair play» i fent que els participants gaudeixin i s'ho passin bé durant tot el procés de creació.

Per aquest motiu, no només es reconeix la feina dels millors equips en l'apartat del projecte o del robot, sinó que es reconeixen també aquells equips que han destacat treballant amb els «Valors First Lego League»: respecte, treball ben fet, amicitat, ajudar i aprendre dels altres,... en resum, «ser un bon equip».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev. fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dimarts [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimecres [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. *Urgell*: □ Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dijous [Gn 44,18-21.23b-29; 45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Aquila i Priscil·la, esposos i mrs., deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Divendres [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Mare de Déu Reina de la Pau; sants Agustí Zhao Rong, prev. i companys, mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Dissabte [Gn 49,29-32;50,15-24 / Sl 104 / Mt 10,24-33]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda;

sant Ascani, mr.; beats Carmel Bolta, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 (o bé, més breu: 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Benet (†547), abat patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i màrtir; santa Olga, reina.

Diumenge XIV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells»

La incredulitat és sempre un misteri. Però és també una constant en la història dels homes, de l'Antic i del Nou Testament. Ho veiem clarament a la primera lectura. *T'envio a un poble de rebels que s'ha alçat contra mi. No han deixat mai de ser-me infidels.* Però Déu vol fer sentir sempre la seva veu, que hi hagi constància del seu amor al poble: *T'envio a aquests fills de cara endurida de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten* (la missió del profeta, no deixa de ser molt dura), *tu digue'ls: Ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.*

A l'evangeli trobem també al incredulitat, en aquest cas, dels habitants del mateix poble de Jesús. El mateix Jesús ho constata: *Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.* Però no deixa de ser un misteri aquesta incredulitat: *El sorprenia que no el volguessin creure.* Quina és la raó de la incredulitat? Doncs, la senzillesa, la «normalitat» de Jesús; que el coneixien molt bé i des de petit; que era un del seu poble; que saben molt bé qui són els seus pares i tots els seus parents... Com gosa ara presentar-se com a mestre; ple de saviesa? Com pot ser que faci miracles? És la migradesa de la nostra capacitat d'entendre que Déu pot actuar quan vulgui i a través de qui vulgui, que no ha de seguir els nostres estàndards, i actuar com nosaltres creiem que hauria d'actuar. En el fons és l'escàndol de l'encarnació: Ens costa acceptar la presència de Déu en la petitesa de la nostra humanitat, en la persona de Jesús, en la «senzillesa» d'un veí més del poble. Volríem ser dictadors fins i tot amb Déu: Has d'actuar com pensem nosaltres! En aquesta línia d'humilitat Pau ens diu: *Estic content de gloriar-me en les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist.* Fins i tot afirma: *M'agrada ser feble i veure'm, ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist.* Els camins de Déu són molt diferents dels nostres: ell es manifesta en la petitesa.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

▶ Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels al·tius, / del menyspreu dels insolents. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan soc feble és quan soc realment fort.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía: «Hijo de hombre, yo te envío a los hijos de Israel, un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Ellos y sus padres me han ofendido hasta el día de hoy. También los hijos tienen dura la cerviz y el corazón obstinado; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor". Te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, reconocerán que hubo un profeta en medio de ellos.»

▶ Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / hijos en las manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / hijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 12,7-10)

Hermanos: Para que no me engría, se me ha dado una espina en la carne: un emisario de Satanás que me abofetea, para que no me engría. Por ello, tres veces le he pedido al Señor que lo apartase de mí y me ha respondido: «Te basta mi gracia: la fuerza se realiza en la debilidad». Así que muy a gusto me glorío de mis debilidades, para que resida en mí la fuerza de Cristo. Por eso vivo contento en medio de las debilidades, los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque cuando soy débil, entonces soy fuerte.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, Jesús se dirigió a su ciudad y lo seguían sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le ha sido dada? ¿Y esos milagros que realizan sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?». Y se escandalizaban a cuenta de él. Les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa». No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se admiraba de su falta de fe. Y recorría los pueblos de alrededor enseñando.